

γεροντάκι, τὸ ὄποιον ἔσυνεθιζε πάντοτε στερεοτύπως νὰ μοῦ λέγῃ ἔκτοτε, ὅταν μὲ συνήντα καθ' ὅδόν :

— Τὸ Δάντη, παιδί μου ! τόσο νέος καὶ ἡμπόρεσες νὰ τὸν καταλάβης ! Σὲ συγχαίρω μὰ καὶ θαυμάζω τὸ θάρρος σου !

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἱστορία τοῦ πρώτου βιβλίου μου. Μὲ τὴν «Κόλασιν τοῦ Δάντου» ὁμολογῶ μετὰ συντριβῆς ὅτι ἐκακομεταχειρίσθηκα τὸν μέγαν ποιητήν της, ἀλλὰ καυχῶμαι, ὅτι ἔσωσα δύο ψυγὰς ἀπὸ τὸν "Αδην... πέντε ἐνοικίων !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

I

ΝΑΞΕΡΕΣ πόσο μοιάζουμεν, ὥστε στερεμένη βρύση !
Καθὼς μᾶς τῷ γραψε ἡ πικρὴ καὶ ἡ θλιβερή μας τύχη,
Τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου σου, τῶν τραγουδιῶν μους οἱ στίχοι,
Γίνονται τώρα ἀντίλαλοι ζωῆς πούχαμε ζήσει...

II

Τὸ στίχο τοῦ Ρωτόκριτου, τὸ μάταιο κι' ὠραῖο,
Μοῦ τὸν ξανάφερες στὸ νοῦ, στολίδι καὶ καμάρι,
Προχτές ποῦ σὲ περνούσανε τόσ' ὅμορφο καὶ νέο,
— Ποιὰ στράτα νὰ κρατῇ κανεὶς καὶ ποιὰν ὅδὸν νὰ πάρῃ —

III

Καράβι ἔσù ἀλιμάνιστο χρόνια καὶ χρόνια τόρα,
Κάμε ἔναν τρόπο σκλάβος σου γιὰ πάντα νὰ βρεθῶ,
Μέσ' στὴν αἰώνια τρικυμιά, μέσ' στὴν αἰώνια μπόρα,
Νὰ λησμονήσω μοναχά καὶ νὰ λησμονηθῶ.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ